

NOVEMBER.

ERDÉSZETI LAPOK

LXXIV. ÉVF.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

KÖZLÖNYE

11. FÜZET

KIADJA: AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Megindították 1862-ben WAGNER KAROLY és DIVALD ADOLF

Felelős szerkesztő

BIRÓ ZOLTAN

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díj 1935. évre 24 P, erdészeti altiszteknek 12 P.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagjárnélekok fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, Lipótváros, Alkotmány-utca 6. sz. II. emelet

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közölhetnek.

(Telefon: 237—22.)

Krónika

1. *Megint egy vadászati rendelet.*

Lapunk mai számában közöljük a Földművelésügyi Minisztériumnak ez évben már 3-ik rendeletét, amelyik a szarvas tilalmi idejének szabályozása dolgában két hónapon belül megjelent.

Talán senki sem hangoztatta annyit, mint éppen mi, hogy a kormányzati intézkedéseknek a gazdasági élet szükségzerű követelményeihez lehetőleg gyorsan kell alkalmazkodniok és simulniok.

Meg kell vallanunk azonban őszintén, hogy az alkalmazkodásnak ezt az ütemét, módját és mértékét bizonyos mértékig túl gyorsnak tartjuk még mi is.

A mi véleményünk szerint már augusztus 1-én lehetett tudni azt, hogy augusztus 15-étől kezdve indokolt lesz-e megengedni a szarvasbika lelövését és ugyancsak lehetett tudni azt is, hogy vajjon indokolt lesz-e azt még október 20-án reggel is megengedni, vagy pedig okvetlenül be kell október 19-én este szüntetni.

S ha már így benne vagyunk a különleges terminusokban,

egyáltalán nem tudjuk megérteni, miféle komoly indok vezethette az intéző köröket a szeptember 9-ének, vagy október 19-ének kiválasztásánál.

Reméljük nem úgy történt, hogy az a dátum került bele a rendeletbe, ahol a naptárba beszúrt gombostű éppen megállott.

Mert meg kell vallanunk magunk részéről, hogy nem hallottunk és nem kaptunk semilyen komoly indokolást egyik rendelkezéssel kapcsolatban sem.

Sőt, ami a legutolsó rendelet indokolását illeti, igen erős kétségeink vannak.

Nemcsak magunk tapasztaltuk, de másoktól is hallottuk, hogy a bikák soha sem voltak a bögés végén olyan jó húsban és kondícióban, mint éppen ezidén.

Erre különben az egész tavaszon és nyáron át volt bőséges táplálékuk is reményt nyújtott.

Hogy az agancsfejlődés az idén gyenge volt?

Mi azt hisszük, hogy a december 15-ével megnyíló agancskiállítás nem fogja ezt az állítást igazolni.

Hiszen elég sok helyről hallottunk igazán jó eredményről jelentést.

Hogy sok bikát lőttek volna le az engedélyezett lelövési idő belső időszakában?

Nekünk erről is ellenkező információink vannak, mert úgy a szaklapokból, mint a vadászok bemondásából is arról értesültünk, hogy a nagy szárazság és világos éjszakák miatt aránytalanul sok helyen volt a bögés nagyon gyenge és éppen ezért a lelövés nagyon csekély.

Hogy sok a tehén és ezért sok a vadkár?

Ugy véljük ezen sem segít az, ha a bikának a lelövési határidejét rövidítjük meg és lehetetlenné tesszük azt, hogy a selejtezést vagy akár az erős bika lelövését is, néhány vadász a bögés utáni időre hagyhassa.

Az ilyen ötletszerűség, ami ezekben a rendeletekben nyilvánul meg, egyértelmű a rendszertelenséggel.

Mi lenne, ha valaki a gazdasági élet alaptételeit (kamat, fizetési kötelezettség, moratórium, stb.) két hónapon belül há-

romszor változtatná, mint ahogy ez most ennél a kérdésnél történt.

Sajnálattal kell megállapítanunk, hogy az intézkedéseknek e módja nem kelti azt a benyomást, mintha a rendelkezéseket kiadásuk előtt valami túlságosan megfontolták és megtárgyalták volna.

Vadászati szempontból pedig véleményünk szerint számottevő kárt fog okozni.

Hogy a vadászembert micsoda kétségek elé állítja?

Gondoltak-e a rendeletet kibocsátó urak arra, hogy az igazán passzionátus vadászok nagyrésze már hónapokkal előbb iparkodik minden teendőjét, minden kötelezettségét úgy elrendezni, hogy arra a néhány napra, vagy néhány hétre tényleg szabadulni tudjon?

Ugyan tessék megmondani, hogy olyan területen, melyet többen bérelnek, de ahol egyidőben több puskás nem vadászhat, hogyan lehet a beosztást megcsinálni ilyen rendelkezések mellett?

Vagy mikorra számítson az a 2—3 ezer kilométerről idevándorló külföldi vadász, akinek ez a kirándulása súlyos ezrekbe került, arra, hogy a 3—4 hetet nyugodtan itt töltheti s nem fogja egy újabb rendelkezés a szórakozását derékban törni?

Hogy mi lesz az eredménye, azt előre megmondhatjuk.

Az, hogy mihelyest szabaddá teszik a bikalelövést, a vadászok igen nagy százaléka iparkodni fog a lelövési idő legelején meglőni, amit lehet.

Alig hiszem, hogy a gyengéket keresnék, száz százalékgig megértem, ha az erőset meglövik, mert hiszen nem tudhatják, nem lesz-e holnapután már tilalmi idő.

Csak utalunk arra, amit ezekről a változtatásokról a lap hasábjain Inkey báró úr írt.

Az ilyen rendszertelenség teljesen a kapkodás látszatát kelti, nem lehet a rendnek alapja és bizony az érdekeltek túlnyomóan nagy részénél nem fokozza valami túlságosan az intézés megfelelő voltában vetett hitet és az intézkedések tiszteletét.

Véleményünk szerint a kormányzati tényezők is a közérdek szolgálói és ha valami elhatározásuk van, jogosan követelheti a köz, hogy ezt olyan időben tegyék közzé, amikor az ehhez

való alkalmazkodás még senkinek kellemetlenségét, nehézséget nem okoz.

Ez az, amit ezekben a kérdésekben is kérünk: tessék idejében intézkedni és talán még kérhetjük azt is, hogy az intézkedést valamennyire megokolni.

2. A hitbizományi reform.

Majdnem évtizedek óta itt van a levegőben és ma már az előkészítő retorták jórészen átment törvénytervezet áll a még igen szűkkörű beavatottak rendelkezésére.

Amennyiben a tervezetet megismerni módunkban volt, az erdőgazdasági érdekek szempontjából lényegbeli kifogást az abban foglalt rendelkezések ellen nem tehetünk.

Száz százalékig osztjuk azt az intenciót, amely az erdőterületet a hitbizományi vagyonban meghagyni és az erdő eldarabolását lehetőleg megakadályozni kívánja.

Mert ha az új erdőtörvény megszüntette is a régi erdőtörvényben a kötött és szabad birtok között volt megkülönböztetést, mégis itt is érvényesülnie kell az új erdőtörvényben már kifejezésre jutott annak a szándéknak, amelyik az erdők elaprózását a lehetőséghez képest megakadályozni kívánja.

Akár a rendszeres gazdálkodás lehetőségét, akár az értékebb különleges választékok termelését, akár a távolabbi vidékek szükségleteinek ellátását vagy az erdőgazdasághoz szükséges szállító, feldolgozó, megmunkáló berendezések létesítését, vagy végül a munkaalkalom biztosítását és a munkaerő kiképzését vesszük is figyelembe, az erdőgazdálkodásnál a nagyobb birtokegységek mellett kell lándzsát törni.

Sőt az erdőgazdálkodás egyik legnagyobb előnyét, a bár szerényebb, de állandó jövedelmezést is csak nagyon nehezen tudjuk nagyobb birtokegységek nélkül elképzelni.

Nem zárja ez ki a kisebb gazdasági egységek létesítését, vagy létjogosultságát különösen ott, ahol a mező- vagy egyéb gazdasággal kapcsolatos kisebb erdőterület elsősorban a legelembb szükségletek fedezését hivatott biztosítani.

Ma már az erdőtörvény a nem kötött birtokokon is módot

nyujt arra, hogy azok fenntartásába és karbantartásába szükség esetén be lehessen avatkozni.

Ezért nem tekintünk aggodalommal az elé a rendelkezés elé, amelyik a kisebb területű, vagy valamely gazdasági egység kiegészítő részét nem alkotó erdőszült vagy beerdősítendő területeknek a hitbizományból leendő kiszakítását lehetővé teszi.

Sőt éppen az egységes gazdálkodás, az erdők szaporítása érdekében s a nehézségek elkerülése céljából, szívesen látnánk olyan intézkedést, amelyik lehetővé tenné azt, hogy kisebb kiterjedésű erdők, amelyek a többi erdővel összefüggésben nincsenek, a hitbizomány állagából kikapcsolhatók legyenek a szomszédos mezőgazdasági területekkel együtt akkor, ha a hitbizomány a zárterdő területét ugyanakkora kiterjedésű mezőgazdasági terület hozzácsatolásával és beerdősítésével gyarapítja.

Csak természetes, hogy ebben az esetben az erdőhöz csatolt mezőgazdasági területeket a törvény szempontjából az erdővel egyenlő elbírálásában kellene részesíteni, a kiszakított kisebb erdőkre nézve pedig továbbra is érvényben maradna az új erdő-törvényben megszabott fenntartási kötelezettség.

Az erdőterületek gyarapításához fűződő közérdeken kívül úgy a hitbizomány, mint az új birtokosok szempontjából is csak előnyt jelentene ez a megoldás.

A hitbizomány mentesülne az ilyen elszakított, különálló, kisebb területek őrzésével, kezelésével, határaiknak állandósításával és fenntartásával stb., járó aránytalan kiadásoktól.

Más részről a hitbizományból leszakítandó mezőgazdasági területek új tulajdonosai részére is megnyílnék annak a lehetősége, hogy annyi erdőterülethez jussanak, amennyi legalább a gazdaság elemi szükségleteinek ellátásához feltétlenül szükséges.

Végül emellett a megoldási lehetőség mellett szólnak a vadászati érdekek is.

Reméljük, hogy még a törvény képviselőházi tárgyalása előtt módunk és alkalmunk lesz ahhoz hozzászólni és ezeknek az óhajainknak kifejezést adni.